

PATRIARHIA ROMÂNĂ
Episcopia Ortodoxă Română a Australiei și Noii Zeelande
Parohia Ortodoxă "Sfânta MARIA"
511 Adelaide Road, Berhampore, 6023,
Wellington, Noua Zeelandă
Telefon: 0064 4 389 1630;
e-mail: preotnicolae.wellington@yahoo.com
website: www.orthodoxrowellington.org.nz

CUVÂNTUL ROMÂNESC DE WELLINGTON

Revistă Parohială, nr.11, Luna Mai 2014

Programul liturgic pe Luna Mai 2014

- ❖ **4 Mai 2014:** Duminica a 3 – a după Paști (a Mironosițelor); ora 09:30 Utrenia; ora 10:30 Sfânta Liturghie;
- ❖ **11 Mai 2014:** Duminica a 4 – a după Paști (a Slăbănogului); ora 09:30 Utrenia; ora 10:30 Sfânta Liturghie;
- ❖ **18 Mai 2014:** Duminica a 5 – a după Paști (a Samaritencei); ora 09:30 Utrenia; ora 10:30 Sfânta Liturghie;
- ❖ **21 Mai 2014:** Miercuri: Sfinții Mari Împărați Constantin și Elena; ora 09:30 Utrenia; ora 10:30 Sfânta Liturghie;**(dezlegare la pește);**
- ❖ **25 Mai 2014:** Duminica a 6 – a după Paști (a Orbului din naștere); ora 09:30 Utrenia; ora 10:30 Sfânta Liturghie;
- ❖ **29 Mai 2014:** Joi: Înălțarea Domnului (Ziua Eroilor); ora 09:30 Utrenia; ora 10:30 Sfânta Liturghie; ora 12:00 Parastasul pentru pomenirea eroilor.

Din cuprins:

- ❖ Despre cinstirea Sfinților;
- ❖ Sărbători în Mai;
- ❖ Evenimente Parohiale;
- ❖ Învățăture duhovnicești;
- ❖ Jurnal de gospodină;
- ❖ Povestea vorbeii;
- ❖ Colțul copilăriei;
- ❖ Tradiții de Ispas;
- ❖ Să facem cunoștință...;
- ❖ Sfatul medicului;
- ❖ Meditații.

„Rămâi cu noi, Doamne, că e spre seară și s-a plecat ziua” (Luca 24. 29)

Așa L-au rugat demult, după Înviere, ucenicii Luca și Cleopa, pe Mântuitorul pe drumul spre Emaus, atunci când ochii lor erau ținuiți ca să nu-L cunoască. Erau triști și nedumeriți de cele întâmplate în Ierusalim în acele zile, iar când Mântuitorul s-a apropiat de ei și a început să le tâlcuiască din toate Scripturile locurile cele despre El, inima lor a început să ardă. Iar când au ajuns la locul unde se duceau și Mântuitorul Se făcea că merge mai departe, ucenicii L-au rugat stăruitor să rămână cu ei că este spre

seară și s-a plecat ziua. Domnul Iisus Hristos a stat cu ei la masă și frângând pâinea, le-a dat-o lor și ochii lor s-au deschis și L-au cunoscut; dar El S-a făcut nevăzut de la ochii lor. Și au început să se întrebe între ei: „Oare nu ardea în noi inima noastră când ne vorbea pe cale și ne tâlcuia Scripturile?”

Așa se lămurește stăruința cu care ucenicii Îl rugau să rămână cu ei. Și pe deasupra erau și însetați de cuvintele Lui care răcoreau cu fiecare rostire focul cu care ardea inima lor. Și înșiși ucenicii ziceau că ardea „inima” lor și nu „inimile”. Asta pentru că Mântuitorul se ruga Tatălui ca cei încredințați Lui să fie una. De altfel și după Înălțarea Domnului la cer se adunau toți ucenicii și erau uniți într-un cuget și într-un duh, stăruind în rugăciune și în frângerea pâinii.

Dorința ucenicilor de a se satura de cuvintele Mântuitorului și nevoia lor de a nu rămâne singuri era atât de arzătoare, încât după plecarea Domnului de la ochii lor, în acel ceas ucenicii s-au întors în Ierusalim vestind bucuria Învierii și celorlalți. Setea arzătoare a inimii lor s-a potolit prin primirea Trupului Domnului Iisus Hristos în chipul pâinii, ca odinioară la Cina cea de Taină.

Nouă, celor de azi, ni se întâmplă de multe ori să meargă Însuși Mântuitorul cu noi pe cale, dar ochii noștri nu-L văd, deși nu sunt ținuti. Nu-L vedem în fiecare frate mai mic al nostru. Nu-L vedem flămând și să-L hrănim; nu-L vedem bolnav și să-L cercetăm; nu-L vedem însetat și să-L adăpăm; nu-L vedem în temniță și să mergem la El. Și ne numim creștini și strigăm în gura mare că suntem ortodocși.

Știm să ne rugăm și nu avem nevoie să ne învețe nimeni. La câtă credință și experiență de creștini avem, nu mai trebuie să se coboare Duhul Sfânt în noi și să se se roage cu suspine negrăite. Când Mântuitorul se apropie de noi pe cale, noi Îl rugăm să plece de la noi și nu să rămână cu noi. Ce contează că este spre seară și s-a plecat ziua și lumea a început să umble în întuneric? Avem noi lumina noastră, deși în realitate este întuneric. Ne întunecăm ochii în fiecare zi câte puțin cu deșertăciunile vieții și avem pretenția că suntem luminați pe dinăuntru. Arde în fiecare propria-i inimă de plăcerile materiale în care ne complacem și de dorințele egoiste și nu mai este la modă să zicem inima „noastră”. Nu trebuie să fim uniți, așa cum S-a rugat Mântuitorul pentru ucenici și pentru cei ce vor crede în El prin cuvântul lor, „ca toți să fie una”. Acum aplicăm mai mult decât legea junglei. E fiecare pentru el. Nu ne mai numim slugi netrebnice cu smerenia cuvenită, ci mari domni și când facem câte o milostenie, trâmbițăm în fața noastră la zeci de kilometri să se știe ce mare bravură am făcut noi. Nimeni din aproapele nostru nu merită milă și ajutor de la noi; dar „eu”-l din noi merită din plin ajutorul și mila lui Dumnezeu. Din mila lui Dumnezeu primim adevăratul Trup și Sânge al Mântuitorului în Sfânta Împărtășanie, dar ochii noștri nu se deschid...

De ce oare? Din cauză că în ochii noștri nu se află nici o bârnă... ci un snop de paie. În ciuda mulțimii de „paie” din ochii noștri, tot reușim să vedem „paiul” din ochiul aproapelui, iar bucuria Sfintei Învieri o ținem pentru noi și n-o împărțim cu ceilalți. Așteptăm ca aproapele să ne considere frați și să ne ierte cele ce le-am greșit, dar noi ne considerăm stăpânii lor și nu avem pic de îngăduință când ei ne greșesc...

Și atunci, ce rămâne de făcut? Să Se mai răstignească încă o dată Hristos ca să ne potolim egoismul și setea de sângele aproapelui? Sau să ne răstignim propriile patimi și porniri spre păcat, murind păcatului și înviind în Hristos, răstignind pe omul cel vechi din noi și îmbrăcându-ne în cel nou, înnoit după chipul Ziditorului său? Să ne aducem aminte că tâlharul răstignit de-a dreapta Mântuitorului după dreptate, și-a mântuit sufletul în ultima clipă prin mărturisirea sinceră a nevredniciei lui și prin rugăciunea din adâncul sufletului, în Duh și în adevăr. Deci mai avem și noi o șansă de îndreptare și de căință adevărată.

Să iertăm, dar, pentru Înviere orice avem împotriva aproapelui ca să ne putem bucura de tot ce ne-a dat Dumnezeu. Să ardă în noi inima „noastră” de dorul cuvintelor Sale și al Sfintei Împărtășanii, în care vom avea viața cea adevărată și să-L rugăm pe Mântuitorul să rămână cu noi în fiecare zi, în veci!

Preot Nicolae Floroiu

DESPRE CINSTIREA SFINȚILOR (1)

Odată cu răstignirea Mântuitorului pe Cruce, s-a întemeiat Biserica, pe temelia credinței Apostolilor. Prin propovăduirea Sfinților Apostoli ce s-au trimis în lume după Înviere, s-a răspândit credința în Mântuitorul Hristos, izvorând mulțimea mucenicilor care au pățimit până la sânge pentru mărturisirea lor și au dobândit Împărăția cerurilor. De aceea, în următoarele două numere ale Revistei noastre vom prezenta Învățătura de Credință despre cinstirea Sfinților, urmând ca în numerele viitoare să vorbim despre Sfinții Martiri Brâncoveni, cu ocazia anului Omagial 2014 dedicat cinstirii acestor mari Sfinți Români.

****Avem noi vreo legătură cu sufletele sfinților din cer?***

Da! Este o strânsă legătură de iubire și de rugăciune între ei și noi. Ne rugăm cu ei, slăvim pe Dumnezeu împreună cu ei. Facem parte din același Trup tainic al Domnului, din Biserică, trăind o viață duhovnicească comună. Deși ei alcătuiesc Biserica biruitoare din cer, iar noi cea luptătoare de pe pământ, acestea două nu sunt despărțite, ci unite. E o neconținută trecere de la una la alta. Sfinții sunt cu puterea lor printre noi. Precum stăm în legătură cu Domnul nostru Iisus Hristos, măcar că e nevăzut, așa stăm și cu Sfinții din cer. Sfântul Apostol Pavel zice: „V-ați apropiat de muntele Sion și de cetatea Dumnezeului celui viu, de Ierusalimul cel ceresc și de zeci de mii de îngeri, în adunare sărbătorească, și de Biserica celor întâi născuți care sunt scriși în ceruri și de Dumnezeu Judecătorul tuturor, și de duhurile dreptilor celor desăvârșiți” (Evrei 12. 22 - 23). Iar Fericitul Augustin spune: «Sufletele credincioșilor care au murit nu sunt despărțite de Biserică... ele sunt mădulare ale lui Hristos». Această legătură prin mijlocirea Bisericii între noi și Sfinți, precum și legătura noastră cu sufletele celor adormiți, se numește Comuniunea Sfinților. De ea amintește Simbolul Apostolic care datează din primele veacuri ale Bisericii.

****Avem temeiuri să credem că Sfinții mijlocesc pentru noi prin rugăciunile lor?***

Da. Mai întâi pentru că fiind încă în viață, ei s-au rugat pentru noi. Sfântul Apostol Pavel scrie filipenilor: „Mulțumesc Dumnezeului meu ori de câte ori îmi amintesc de voi, căci totdeauna, în toate rugăciunile mele, mă rog pentru voi toți cu bucurie” (Filipeni 1. 3 - 4; 2 Corinteni 13. 9; Efeseni 1. 16 - 18; 3. 14 - 21; 1 Tesaloniceni 1. 2 - 3; 2 Tesaloniceni 1. 11; 2 Timotei 1. 3). Strădania lor cea mai mare în viață a fost să ajute cât mai mulți oameni să se mântuiască. Ceea ce îi făcea pe ei sfinți era o dragoste mistuitoare față de Dumnezeu și de oameni. Dragostea lor față de oameni și preocuparea de a aduce pe cât mai mulți la Dumnezeu n-a încetat nici după mutarea lor de aici. Dimpotrivă, fiind mai aproape de Hristos, și puterile lor sufletești crescând, dragostea lor de oameni a crescut și ea. Mântuitorul spune că „bucurie se face înaintea Îngerilor lui Dumnezeu pentru un păcătos care se pocăiește” (Luca 15. 10). Cu cât mai mare bucurie vor avea astfel Sfinții, care sunt mai legați de oameni, având aceeași fire? Mai ales că ei se bucură de ceea ce Se bucură și Domnul nostru Iisus Hristos, iar bucuria cea mai mare a Lui este mântuirea noastră. Mântuitorul Însuși „Se roagă pentru noi” (Romani 8. 34), după cum Se roagă și Duhul (Romani 8. 26 - 27). Oare nu vor face și Sfinții la fel, ca să facă bucurie lui Dumnezeu? Vor sta nepăsători când Iisus Se roagă pentru noi, când aduce Jertfa nesângeroasă pentru noi, când lasă cele 99 de oi și aleargă să mântuiască pe cea pierdută? (Matei 18. 11 - 14). Cu siguranță că se vor ruga și Sfinții,

mai ales că știm că și îngerii nu numai că se bucură pentru mântuirea unui suflet pierdut, ci, fiind pururea înaintea lui Dumnezeu, se și roagă pentru el. Căci așa trebuie să înțelegem cuvintele Mântuitorului: „Căutați să nu defăimați pe vreunul dintre acești frați mai mici, că zic vouă: că Îngerii lor, în ceruri, văd pururea fața Tatălui Meu Care este în ceruri” (Matei 18. 10). Mântuitorul a voit să arate că Îngerii aceloră nu stau degeaba în fața lui Dumnezeu, ci stau spre folosul lor, căci îndată adaugă că Fiul Omului a venit să mântuiască pe cel pierdut și dă ca exemplu parabola cu oaia cea pierdută (Matei 18. 11 - 14). Dar în afară de mărturiile acestea pentru rugăciunile Sfinților, Sfânta Scriptură cuprinde mărturii și mai lămurite despre ele. În Apocalipsă se spune: „Și când a luat cartea, cele patru ființe și cei douăzeci și patru de bătrâni au căzut înaintea Mielului, având fiecare alăută și cupe de aur pline de tămâie, care sunt rugăciunile sfinților” (5. 8). Iată, așadar, pe Sfinții din cer înfățișând înaintea tronului ceresc rugăciunile sfinților de pe pământ. Iar prin sfinții de pe pământ se înțelegeau pe vremea Apostolilor toți membrii Bisericii (Coloseni 1. 4; Efeseni 1. 1). Rugăciunea sfinților din cer este folositoare membrilor Bisericii de pe pământ când aceștia din urmă se roagă și ei, adică atunci când rugăciunea sfântului din cer însoțește rugăciunea celui de pe pământ, deci când acesta nu stă nepăsător.

Mai aducem aici trei temeuri cu privire la rugăciunile Sfinților pentru noi. Primul: Toate ființele cuvântătoare din cer și de pe pământ trebuie să aducă „pururea lui Dumnezeu jertfă de laudă, adică rodul buzelor, care Preaslăvesc numele Lui” (Evrei 13. 15). Sfinții din cer nu lipsesc de la aceasta jertfă neconținută a rugăciunii adusă lui Dumnezeu (Apocalipsa 4. 10, 11).

Al doilea: În Biserică toate măduarele luptă pentru mântuirea, pentru sfințirea tot mai deplină și a celorlalte mădule. E o împreună-lucrare a tuturor, puterea de la unele trecând la celelalte, slăbiciunile unora fiind purtate și de celelalte, ca să crească tot Trupul lui Hristos (Efeseni 4. 11 - 12, 15 - 16; Romani 12. 4 - 13). Nu pot fi socotiți sfinții ca niște mădule nelucrătoare în Biserică, ca niște mădule amorțite. Iar lucrarea lor numai aceasta poate fi: rugăciunea și stăruirea pentru creșterea tuturor mădulelor Trupului Domnului.

Al treilea: Sfinții se roagă pentru noi și sunt ascultați (Facere 20. 7; Iov 42. 8; 1 Regi 7. 9; Ieremia 15. 15; Iacov 5. 16; 2 Petru 1. 13 - 15; Apocalipsa 8. 3 - 4). Ei sunt proslăviți (Romani 2. 10); vor judeca lumea (1 Corinteni 6. 2); sunt iubiți de Dumnezeu (Daniel 10. 19). (Va urma).

SĂRBĂTORI ÎN MAI

3 Mai 2014: Sfântul Cuvios Irodion de la Lainici

S-a născut în 1821 la București primind numele la botez de Ioan. La vârsta de 20 de ani intră ca viețuitor la Mănăstirea Cernica, atras fiind de viața isihastă ce se trăia aici, sub oblăduirea starețului Calinic. În 1846 este tuns în monahism, primind numele de Irodion.

În septembrie 1850 starețul său Calinic a fost hirotonit episcop la Râmnicu Vâlcea unde și-a luat cu el mai mulți ucenici pentru a-i fi spre ajutor în refacerea Episcopiei amintite ce era într-o vizibilă decădere. Printre ucenicii luați se afla și monahul Irodion pe care l-a detașat la sfârșitul anului 1851 la Schitul Lainici de pe Valea Jiului și pe care l-a hirotonit diacon și apoi preot în anul 1853, numindu-l ecleziarh. Iar în 1854 îl numește stareț la schitul Lainici.

Între 1854-1900 starețul Irodion a păstorit 41 de ani acest schit cu mici intermitențe. A fost cel mai longeviv stareț al schitului Lainici din toate timpurile.

După moartea duhovnicului său, Sfântul Calinic, episcopul, își ia ca duhovnic pe ucenicul său Irodion, starețul de la Lainici. Astfel ucenicul îi devine duhovnic avvei. Nu după mult timp, cucerindu-se de evlavie sa, Sfântul Calinic îl va numi „Luceafărul de la Lainici”. Simțea o mare ușurare, avea o aleasă încredere și deosebită apreciere la adresa starețului Irodion. Cuviosul Irodion, ca toți marii sfinți, a avut foarte multe ispite din partea confrăților săi, dar el, formându-se în duhul isihast cernican, le biruia cu smerenie și cu răbdare. Cu cât înainta în virtute, cu atât i se înmulțeau ispitele, călindu-se în ele precum aurul în foc. Acesta fiind paradoxul sfințeniei – suferința. Foarte repede își duce faima atât în Oltenia cât și dincolo de Carpați, în Transilvania Imperiului Austro-Ungar. Devenise făcător de minuni din viață. Avea puterea de a alunga duhurile necurate din oameni.

Pe 3 mai 1900 Cuviosul Irodion se mută la Domnul. La 7 ani de la mutarea sa la Domnul, starețul Teodosie Popescu, la insistențele ucenicului Cuviosului Irodion – ieromonahul Iulian Drăghicioiu, cere Episcopului Râmnicului binecuvântarea pentru a-l dezgropa. Aceasta fiind o foarte veche tradiție monahală, care se păstrează mai ales în Muntele Athos până azi ca la 7 ani de la moartea monahului, acesta se dezgroapă și i se face din nou slujba înmormântării. Așa s-a petrecut și cu trupul Cuviosului Irodion. Este dezgropat, însă cu toții au rămas surprinși deoarece trupul era întreg și neputrezit. Au raportat Episcopului faptul acesta, la care Episcopul ar fi exclamat: „Aista mi-ai fost, Irodioane” (adică chiar așa sfânt cu adevărat mi-ai fost, Irodioane). Însă, i-au făcut slujba înmormântării și l-au pus în mormânt, deoarece Lainiciul nu avea osuar sau gropniță, cum aveau alte mănăstiri mai mari, pentru a fi puse acolo. Cuviosul Irodion fiind în viață, a profetizat că la câțiva ani de la mutarea sa la Domnul Lainiciul va fi pustiit. Ceea ce s-a și întâmplat în Primul Război Mondial. „Fiii mei, să știți că puțin după ducerea mea, schitul acesta va rămâne mulți ani pustiu. Voi, însă, îngropați trupul și nu uitați legămintele călugărești ce le-ați dat lui Hristos”. La mormântul Părintelui Irodion se făceau minuni, se vindeau demonizații și se alungau duhurile necurate. Veneau oamenii atât din Regat cât și din Transilvania să-și aline durerile și suferințele la mormântul Cuviosului Irodion, unde se și întâmplau minuni.

În 1929 este numit stareț la Lainici părintele Visarion Toia împreună cu un grup de 6 monahi de la Frăsinei. Printre monahii veniți cu Părintele Visarion erau Calinic Cărăvan, următorul stareț isihast 1952-1975, Părintele Nicodim Sachelarie, Gherontie Ghenoiu și alții. La mormântul Cuviosului Irodion făcându-se multe minuni, vrăjmașul diavol sub masca evlaviei a îndemnat pe diverse persoane să dezgroape mormântul și să sustragă părțile din moaștele cuviosului. De aceea părintele Visarion găsind această situație ingrată, a dezgropat pentru a doua oară moaștele prin anii 1930 (prima fiind în 1907). Am putea numi aceasta ca o a doua aflare a moaștelor Cuviosului Irodion. A pus moaștele într-un alt sicriu mai mic și le-a îngropat la o adâncime de 2,5 metri. La fundul gropii de 2 metri adâncime a săpat altă gropniță mai mică de 1,2/0,7 metri, a pus sfintele moaște în acel sicriu mai mic, le-a îngropat, a pus pământ normal peste ele iar la adâncimea normală a unei gropi de 1,8 – 2 metri a presărat alte oseminte de la alt părinte pentru a deruta pe toți potențialii viitori căutători de sfinte moaște. Toate acestea le-a făcut foarte tainic.

După 1990, cei care au rămas au fost învinuiți, acuzați de diferite persoane evlavioase că nu vor să dezgroape sfintele moaște. Se știa că s-a încercat de către Părintele Caliopie în 1983 dar nu se putea spune deoarece s-ar fi produs confuzie și necredință. S-au răbdut toate acele insulte și s-a așteptat momentul. Mitropoliții Olteniei de după 1990: Î.P.S. Nestor și Î.P.S. Teofan au dorit să canonizeze pe Cuviosul Irodion cercetându-i viața plină de sfințenie, însă probabil nu se împlinise numărul de rugăciuni. Noul mitropolit al Olteniei Î.P.S. Irineu având evlavie specială la Sfântul Calinic și implicit la

duhovnicul său Cuviosul Irodion, a purces la demararea procesului de canonizare. În ajunul Sfântului Calinic, pe 10 aprilie 2009, cu post de câteva zile și cu rugăciune asiduă, însuși mitropolitul Irineu împreună cu obștea mănăstirii au participat la dezgropare. Ajungând la 2 metri adâncime s-a dat de acele oseminte străine. A fost un examen foarte greu, îi cuprinsese pe toți deznădejdea că nu s-a găsit ceea ce se căuta. Î.P.S. Mitropolit a poruncit să se sape în continuarea mormântului, cu toate că era iarbă, însă spre surprinderea tuturor s-a dat de un schelet întreg. Inițial s-a crezut că acesta este iar deznădejde. Era alt viețuitor, așa cum scria pe cărămida de sub cap: „Mitrofan schimonahul 1864”. Î.P.S. Mitropolit Irineu a poruncit să se sape în partea opusă la celălalt capăt al mormântului. La 2 metri adâncime s-a dat de alte oseminte mai vechi la care se pare că se mai umblase. Deznădejde și dezamăgire i-a cuprins pe toți. Deja se săpaseră 3 morminte la rând unul în capul celui alt. Se făcuse o groapă imensă de 6 metri lungime, 2 metri adâncime și 1,5 metri lățime. Toți se rugau cum puteau și cum știau. Se părea că se năruia orice speranță. La fundul gropii centrale era pământul mai moale, s-a început evacuarea lui și spre surprindere, se întrezărea conturul unei alte gropi mai mici. Au început să apară semne. S-a găsit la 2,1 metri adâncime un toc de bocanc după care au început să apară cuie ce erau aproape descompuse de rugină. Primul impact vizual pozitiv a fost în momentul când a apărut prima parte din sfintele moaște. Aveau o culoare maronie-portocalie. În al doilea rând erau nefirești de ușoare, ca un pai, ca o hârtie. Iar în al treilea rând au început să emane un miros plăcut. În cele din urmă s-a găsit și cărămida Cuviosului Irodion ce i-a fost pusă sub cap. Astfel s-a descoperit marea comoară ascunsă intenționat a doua oară prin anii 1930 la 2,5 metri adâncime. S-a descoperit în parte marea taină a Luceafărului de la Lainici. După 109 ani Sfântul Irodion se lasă a fi descoperit pentru a treia oară. O putem numi a treia aflare a moaștelor Sfântului Irodion de pe data de 10 aprilie 2009. De data aceasta au fost puse într-o raclă la închinare în biserică spre folosul duhovnicesc al tuturor doritorilor și al cinstitorilor sfinților din ceruri. Sfântul Calinic l-a numit pe cuviosul Irodion “Luceafărul de la Lainici” deoarece cu adevărat a fost un mare luceafăr, un mare luminător și rugător. Sfântul Irodion este ultima verigă a lanțului neo isihast românesc din sec. XIX.

8 Mai 2014: Sfântul Apostol și Evanghelist Ioan

Acest Sfânt Ioan Teologul era din Betsaida Galileii, fiu al lui Zevedeu, care era pescar. Deci, pescuind el, odată, pești la marea Tiberiadei cu fiii săi, a venit Iisus și, stând pe țărm, a chemat pe fiii lui Zevedeu, zicând: "Iacob și Ioan, veniți după Mine și vă voi face pe voi pescari de oameni". Deci, lăsând ei pe tatăl lor în corabie, au mers după Iisus și mult i-a iubit pe dânsii. Acest Ioan a fost, mai întâi, ucenic al

Sfântului Ioan Botezătorul și învățase de la acesta să creadă în Iisus, că El este Mielul lui Dumnezeu, Care ridică păcatele lumii, și așa, cunoscându-L pe Iisus, împreună cu Andrei, au vorbit amândoi, pentru prima dată cu Domnul. Sfântul Ioan Evanghelistul a fost însă unul din cei doisprezece Apostoli, aleși de Iisus, și era cel mai tânăr din ceata Sfinților Apostoli; drept aceea, și tradiția Bisericii arată că el a trăit până aproape de sfârșitul veacului apostolic. Sfântul Ioan era, apoi, unul din Apostolii cei mai apropiați ai Domnului Iisus, încât, în Evanghelia sa, el se numește "ucenicul pe care îl iubea Iisus (Ioan 21, 20), negreșit pentru fecioria și darurile lui. Este ucenicul care la Cină s-a rezemat pe pieptul Domnului și așa s-a adăpat din Tainele lui Hristos. Este ucenicul căruia Domnul, când era răstignit pe Cruce, i-a încredințat pe Preacurata Sa Maică, iar, după Înălțarea Domnului la Cer, Ioan era unul din stâlpii Bisericii lui Hristos,

împreună cu Sfântul Petru și Iacov, ruda Domnului.

La rândul ei, Tradiția Bisericii ne dă știrea că, după Adormirea Maicii Domnului, Sfântul Apostol Ioan a mers la Efes, în Asia, propovăduind credința în Iisus. Aceeași Tradiție mai spune că, din porunca lui Domițian împăratul (81-96), "Apostolul dragostei" a fost surghiunit în insula Patmos și că acolo a viețuit el multă vreme. Tot acolo a scris el și Evanghelia sa, cele trei Epistole și cartea Apocalipsei. Deci, murind Domițian și venind împărat Nerva (96-98) Sfântul Ioan s-a întors la Efes și, așezând episcopi și preoți, i-a învățat să păzească toate câte le-au auzit de la dânsul și să aducă pe oameni la Hristos. Sfântul Ieronim istorisește că Sfântul Ioan, ajuns la adânci bătrâneți, la vârsta neputințelor, cerea să fie dus la adunările creștinilor și, în loc de lungi cuvântări, se mulțumea să repete mereu: "Fiilor, iubiți-vă unii pe alții". Ascultătorii îl întrebau de ce repetă el mereu aceleași îndemnuri. Iar el răspundea, zicând: "Aceasta este porunca Domnului. Împliniți-o și este de-ajuns". Sfântul Ioan a murit în pace, la Efes, în al treilea an al împărăției lui Traian (98-117), după ce a ieșit nevătămat dintr-un cazan cu undelemn în ferbere, la Roma. El este singurul Apostol, care a mers cu Iisus până la piciorul Crucii, marele martor credincios al Evangheliei a patra și al Apocalipsei.

Peștera în care Sfântul Ioan Teologul a scris Apocalipsa se afla în Insula Patmos, unde se află și Mănăstirea Sfântul Ioan Teologul.

21 Mai 2014: Sfinții Mari Împărați și întocmai cu Apostolii Constantin și mama sa Elena

Acest mare între împărați, fericitul și pururea pomenitul Constantin, a fost fiu al lui Constanțiu, care se numea Clor și al cinstitei Elena. Constanțiu a fost nepot de fiică lui Claudiu cel ce a împărățit în Roma mai înainte de împărăția lui Dioclețian și a lui Carin. Acest Constanțiu, după ce a fost primit de Dioclețian și de Maxențiu Erculiu ca să fie părtaș al împărăției lor, când Maximian Galeriu dimpreună cu alți prigonitori, cu tărie ridicaseră prigonire asupra tuturor creștinilor, el singur întrebuițând bândețea și mila, mai vârtos pe cei se luptau pentru credința lui Hristos, îi întrebuița ca sfetnici și părtași ai slujbelor împărătești. Învățând el buna cinstire pe Constantin fiul său cel iubit, care după acestea, s-a numit întâiul împărat al creștinilor, l-a lăsat moștenitor al împărăției sale, în insulele Britaniei. După ce Constantin a fost înștiințat de lucrurile necinstite, desfrânate, pierzătoare și proaste, pe care le făcea în Roma Maxențiu, fiul lui Erculiu și îndemnat de dumnezeiasca râvnă și chemând pe Hristos împreună oștitor, a pogorât împotriva lui Maxențiu. Deci văzând Dumnezeu curățenia sufletului lui i s-a arătat mai întâi în somn, după aceea în amiaza zilei, închipuind semnul Crucii scris cu stele: „Cu aceasta vei birui”, l-a arătat lui și celor vrednici. Deci, îndrăznind în chipul cinstitei Cruci și făcând cu aur semnul Crucii pe arme, a mers la Roma și pe însuși pierzătorul Maxențiu l-a aruncat în râul Tibru, înecându-l lângă podul Milvius, așa a izbăvit pe cetățenii Romei de tirania acestuia. Atunci marele Constantin pornindu-se de la cetatea romanilor și mergând pe cale voia să zidească o cetate pe numele său în Ilion, unde se zice că a avut loc războiul Troienilor cu elinii; însă a fost oprit prin dumnezeiasca înștiințare și i s-a poruncit de la Dumnezeu ca mai degrabă în Bizanț să-și zidească cetatea. Deci, urmând voii celei dumnezeiești, a zidit această de Dumnezeu păzită cetate pe numele său, pe care a și adus-o lui Dumnezeu ca pe o pârgă a credinței sale. Și deoarece căuta scumpătatea credinței celei din vremea noastră, a adunat în Niceea arhierii din toate părțile, prin care s-a propovăduit credința ortodoxă și Fiul a fost recunoscut deoștiință

cu Tatăl, iar Arie și cei împreună cu el au fost dați anatemei, dimpreună cu hula lor. A trimis încă și pe maica sa Elena la Ierusalim pentru căutarea cinstului lemn pe care a fost pironit cu trupul Hristos, Dumnezeu nostru; apoi aceste părți de lemn sfânt au fost mutate, adică o parte a fost așezată chiar în Ierusalim, iar cealaltă parte a adus-o în împărăteasca cetate.

Împărăteasa Elena, după ce a ajuns la Constantinopol, și-a săvârșit viața; iar marele Constantin, împodobind cetatea cu înouri și cu prăznuiri și puțin ceva trecând peste patruzeci și doi de ani ai împărăției sale și începând războiul cu perșii și în oarecare sat lângă Nicomidia fiind, s-a mutat către Domnul și a fost adus în cetatea sa, unde a fost primit cu evlavie și cu prea încuviințate întâmpinări, a fost așezat în Biserica Sfinților Apostoli. Și a împărățit în Roma cea Nouă în anul de la zidirea lumii, cinci mii opt sute optsprezece; iar de la venirea cea în trup a Mântuitorului nostru Dumnezeu trei sute treizeci și șapte, fiind al treizeci și doilea împărat de la August.

Și se săvârșește pomenirea lui în prea sfânta biserică cea mare, în biserica Sfinții Apostoli și în dumnezeiască biserică sa, în Mănăstirea Chinsterna lui Vis, unde mergând patriarhul împreună cu împăratul și cu suita sa cu litanie, săvârșesc aducerea dumnezeiștilor Taine.

29 Mai 2014: Înălțarea Domnului

Încă de pe când Mântuitorul se afla împreună cu Ucenicii, mai înainte de Patimă, le făgăduise venirea Preasfântului Duh, zicând: „E de folos să Mă duc; că de nu Mă voi duce Eu, Mângâietorul nu va veni”. Și iarăși: Când va veni Acela, vă va învăța pe voi tot adevărul”. De aceea, după Învierea cea din morți, arătându-Se lor timp de patruzeci de zile, nu neconținut, ci din când în când, mâncând și bând laolaltă cu ei și înfățișându-le și mai lămurit Învierea, în cea din urmă zi, făgăduindu-le multe despre cele privitoare la împărăția lui Dumnezeu, le-a poruncit lor să nu se depărteze de Ierusalim, ci să rămână acolo așteptând venirea Preasfântului Duh, trebuind să fie botezați și în Duhul, căci mai înainte nu fuseseră botezați decât numai în apă, de Ioan. Deci le-a poruncit lor să rămână în Ierusalim, ca acolo să se întărească mai întâi prpovăduirea Evangheliei, ca nu cumva depărtându-se în locuri străine să poată fi cu ușurință defăimați; și pentru că trebuia să se pregătească acolo ca niște ostași, cu armele Duhului, și așa să pornească la luptă, pentru propovăduirea Evangheliei.

Iar când a sosit vremea Înălțării, Mântuitorul i-a dus cu Sine pe Muntele Măslinilor și le-a grăit lor despre prpovăduirea Lui până la marginea lumii, cum și despre viitoarea Lui împărăție, cea necuprinsă cu mintea, deoarece vedea că și ei vor să-L întrebe despre cele ce trebuiau să facă. Și de față fiind acolo și Maica Sa, a trimis înaintea lor îngeri, ca să le arate suirea lor la cer. Și pe când ei priveau, un nor L-a ridicat din mijlocul lor, purtându-L în sus. Și astfel, înconjurat de îngerii trimiși înaintea Lui care se întreceau unii pe alții să ridice porțile cerurilor și care erau uimiți de roșeața de sânge a trupului Lui, S-a înălțat și a șezut de-a dreapta Tatălui, îndumnezeind trupul, prin care, stricându-se vrajba cea de demulut, am fost împăcați cu Dumnezeu și făcându-l, îndrăznesc a zice, asemenea Tatălui. Iar niște îngeri, în chip de bărbați, au stat înaintea Apostolilor, zicând: „Bărbați galileeni, ce stați de vă mirați, uitându-vă spre cer? Acest Iisus Dumnezeu, pe Care Îl vedeți cu trup, așa va veni iarși, cu trup adică, dar nu ca mai-nainte, în sărăcie și tăcere, ci înconjurat de îngeri, cu slavă mare, precum Îl vedeți acum.

Atunci Apostolii, încetând de a mai privi, s-au întors din Muntele Măslinilor. Acest munte este foarte aproape de Ierusalim, cam la două mii patru sute de pași; adică la un drum de sâmbătă. Căci Moise orânduise în Lege ca numai atâția pași să se facă sâmbăta; de altfel Cortul Mărturie era departe de tabăra iudeilor, în pustie, numai cu atâția pași. De aceea li se îngăduia să meargă sâmbăta acolo, spre a se închina; dar o călătorie mai lungă nu le era îngăduită. Din această pricină drumul acesta era numit calea sâmbetei. Pornind de aici, unii cred chiar că Înălțarea lui Hristos s-ar fi întâmplat sâmbăta, ceea ce însă nu este sigur.

Apostolii, întorcându-se în Ierusalim, s-au urcat în foisorul cel de sus, în care se adunau ei împreună cu femeile mironosițe și cu Maica Cuvântului, petrecând în post, rugăciune și cerere, așteptând venirea Preasfântului Duh, potrivit făgăduinței. Cel ce Te-ai înălțat în slavă, Hristoase, Dumnezeu nostru, miluiește-ne pe noi! Amin.

EVENIMENTE PAROHIALE

Luna Aprilie a anului 2014 a fost de o bogată încărcătură duhovnicească pentru viața Parohiei noastre, dată de marele Praznic al Sfintei Învieri. Astfel, **Duminică 6 Aprilie**, s-a prăznuit Duminica Sfintei Cuvioase Maria Egipteanca, prilej pentru credincioși de a-și aminti că prin facerea roadelor de pocăință ne putem curăți sufletul de patimile care ne sărăcesc de harul lui Dumnezeu. Și astfel, prin pocăință sinceră, ca cea a Sfintei Cuvioase Maria Egipteanca, ne putem apropia de Sfânta Împărăție și ne putem bucura cu bucurie mare, alături de ceilalți frați ai noștri în credință, de Sfânta Înviere.

Duminică, 13 Aprilie, s-au sărbătorit Floriile, adică Intrarea Domnului în Ierusalim, începutul Săptămânii Mari a Patimilor Domnului. După Sfânta Liturghie s-a citit rugăciunea de binecuvântare a ramurilor aduse de credincioși și s-au stropit cu Aghiasmă, împărțindu-se apoi celor prezenți pentru binecuvântarea caselor și rânduirea celor de folos pentru fiecare.

Miercuri, 16 Aprilie, seara, s-a săvârșit Denia, adică slujba Utreniei din Sfânta și Marea Joi.

Joi, 17 Aprilie, s-a săvârșit Sfânta Liturghie a Sfântului Vasile cel Mare, după care a urmat Parastasul pentru pomenirea celor adormiți. Joi seara s-a săvârșit Denia celor 12 Evanghelii. Ziua de Joi a coincis și cu împlinirea unui an de la sosirea părintelui Nicolae Floroiu împreună cu familia în Noua Zeelandă.

Vineri, 18 Aprilie, seara, s-a săvârșit Denia Prohodului Domnului. După cântarea antifonică a acestuia la două străni, s-a făcut procesiunea de ocolire a Bisericii și așezarea Sfântului Epitaf pe Sfânta Masă în Altar.

Duminică, 20 Aprilie, de Sfintele Paști, după ce s-a dat lumina la miezul nopții, a urmat slujba Învierii, apoi Utrenia Paștilor și Sfânta Liturghie. După încheierea Sfintei Liturghii, s-a citit Pastorală Prea Sfințitului Mihail, Episcopul Australiei și Noii Zeelande, pe care o vom reda integral în continuarea acestei rubrici. A urmat agapa frățască la care cei prezenți au ciocnit câte un ou roșu,

rostind salutul: „Hristos a înviat!”, „Adevărat a înviat!”. După amiaza aceleiași zile, s-a săvârșit slujba Vecerniei la Biserica noastră, cunoscută în popor ca „a doua Înviere”. La orele 17:00 s-a săvârșit Vecernia la Catedrala Greacă din Wellington, cu citirea Sfintei Evanghelii în 7 limbi străine, la care a luat parte și părintele Nicolae, alături de ceilalți preoți ortodocși din Wellington.

Vineri, 25 Aprilie, de Izvorul Tămăduirii, s-a săvârșit Sfânta Liturghie, după care s-a făcut Sfințirea mică a apei.

Luni, 28 aprilie 2014, Episcopii canonici ortodocși care fac parte din **Adunarea Episcopală a Oceaniei** (Australia și Noua Zeelandă) s-au adunat în ședință de lucru la sediul Arhiepiscopiei din Sydney, la invitația președintelui, Înaltpreasfințitul Părinte Stylianos, Arhiepiscopul Ortodox Grec al Australiei. După încheierea celor două sesiuni de lucru a fost semnat un Comunicat de presă, pe care îl redăm în continuare, în care au fost consemnate temele asupra cărora s-au purtat discuțiile, în vederea continuării activității pastoral-misionare a credincioșilor și a rezolvării problemelor cu care se confruntă Ierarhii ortodocși în Australia și Noua Zeelandă, atât din punct de vedere pastoral, cât și administrativ și legislativ.

„Comunicat”

„Membrii celei de A Patra Adunări Episcopale a Ierarhilor Ortodocși Canonici din Oceania au salutat ocazia de a se întâlni la Sydney luni, 28 aprilie 2014, sub președinția din oficiu a IPS Stylianos, Arhiepiscopul (grec) al Australiei.

Au fost prezenți: IPS Arhiepiscop Stylianos (Patriarhia Ecumenică), IPS Arhiepiscop Paul (Biserica Antiohiană), IPS Mitropolit Hilarion (Biserica Rusă - Australia și Noua Zeelandă), PS Episcop Irinej (Biserica Sârbă), PS Episcop Mihail (Biserica Română), IPS Mitropolit Amphilochios (Patriarhia Ecumenică - Noua Zeelandă), PS Ezekiel (Episcop Vicar), PS Seraphim (Episcop Vicar), PS Nikandros (Episcop Vicar) și PS Iakovos (Episcop Vicar).

Ierarhii au continuat lucrările celei de A Treia Adunări, ținută la Sydney în octombrie 2012; au dat atenție problemelor pastorale și de altă natură cu care se confruntă bisericile fiecăruia dintre ei și au ascultat un număr de rapoarte ale comitetelor de resort.

1. Adunarea și-a reafirmat atitudinea de opoziție față de căsătoriile între persoane de același sex. A urmat o discuție referitoare la situația copiilor adoptați în cadrul acestor relații și la consecințele legate de aceasta.

2. Ca și în alte țări, și în Australia și Noua Zeelandă, atât la nivel național cât și la nivel local, ierarhii ortodocși semnează declarații legate de dimensiunile etice ale legislației în vigoare sau care urmează să fie votată, care au ca scop binele credincioșilor lor și al populației în general. Mai concret, au fost subliniate următoarele două probleme:

a. având în vedere existența a diverse declarații, s-a decis promulgarea unei declarații comune asupra donărilor de organe și țesuturi;

b. având în vedere ramificațiile potențiale ale legislației împotriva discriminării, s-a decis să fie ajutați membrii guvernului să formuleze cu atenție limbajul acestei legislații în așa fel încât să se păstreze preceptele constituționale ale libertății religioase.

3. Adunarea a decis să fie explorate proiecte comune pentru tineret.

4. În lumina celei de-a 100-a aniversări a începerii Primului Război Mondial (1914 - 2014), Adunarea a decis să fie planificate diferite celebrări pan-ortodoxe pentru a comemora credincioșii ortodocși care și-au dat viața în Primul Război Mondial. S-a propus ca acestea să aibă loc la Melbourne, Sydney și Canberra.

5. După succesul răsunător al Sinaxei Pan-Ortodoxe a Clerului, ținută la Melbourne în 2012, s-a decis să aibă loc întruniri asemănătoare în capitalele respective ale diferitelor state, începând cu Sydney.

6. Va fi lansat în curând site-ul oficial de pe internet al Adunării, care îi va informa pe credincioși despre lucrările sale și care va fi o sursă de informații asupra proiectelor și lucrărilor în progres ale Adunării.

7. Adunarea a reanalizat un proiect de reguli care să prezinte componența sa, termenii de referință și structura. Se anticipează că, după completare, acesta va fi înregistrat la autoritățile guvernamentale de resort și prezentat publicului pe site-ul de internet”.

A urmat o discuție despre preocuparea continuă a Adunării legată de detenția ilegală a IPS Jovan, Arhiepiscop al Orhidei și Mitropolit de Skopje. Discuția a fost lărgită pentru a include și pe mitropoliții Paul și John din Siria, precum și persecuția continuă a credincioșilor din bisericele respective. Adunarea a cerut încă o dată eliberarea și reinstaurarea lor. În contextul acestei discuții a fost exprimată și îngrijorarea asupra (încălcării) drepturilor omului și demnității călugărului Irenaeus (fost Patriarh al Ierusalimului).

Pastorala de Sfintele Paști, 20 Aprilie 2014

HRISTOS CEL ÎNVIAT - CALEA CREȘTINUL SPRE DUMNEZEU TATAL

†MIHAIL

CU HARUL LUI DUMNEZEU

EPISCOP AL EPISCOPIEI ORTODOXE ROMANE A
AUSTRALIEI SI NOII ZEELANDE

Preacucernicilor preoți și tuturor binecredincioșilor creștini din eparhia Noastră
Har, milă și pace de la Hristos Domnul nostru, iar de la Noi părintești binecuvântări.

“ Dar ei L-au rugat stăruitor, zicând: rămâi cu noi că este spre seară și s-a plecat ziua, și a intrat să rămână cu ei” (Lc.24,29).

Iubiți credincioși și credincioase, Hristos a Înviat!

După împlinirea misiunii Sale pământești, Domnul Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Care s-a făcut Om pentru noi și pentru a noastră mântuire , așa cum am auzit în Săptămâna Mare la Sfintele slujbe, a luat asupra Sa păcatele lumii întregi și le-a pironit pe cruce, murind pentru noi ca să biruască moartea cu Învierea Sa cea de a treia zi.

Atunci întristarea ucenicilor care Îl văzuseră îndurerat s-a preschimbat în bucurie. Toate aceste trăiri, toate aceste sentimente le întrezărim încă din Duminica Floriilor, în care durerea și întristarea se

apropiau și anunțau Patimile și Jertfa Mântuitorului. Și totuși Părinții Bisericii în pericopa apostolului prin intermediul căreia noi toți Îl însoțim pe Mirele Hristos în drumul spre Golgota, ne arată textul din Epistola către Filipeni, în care Sfântul Apostol Pavel ne îndemnă, zicând: “Bucurați-vă pururea întru Domnul...” (Filipeni 4,4).

În logica omenească această alegere pentru începutul unui drum plin de durere s-ar părea nepotrivită și fără sens. Pentru care motiv durerea este legată de bucurie? Pentru care motiv în Săptămâna Patimilor Domnului, Biserica noastră ne încurajează să ne bucurăm? La această alegere contradictorie a Părinților ne răspunde însuși Apostolul care zice: “Bucurați-vă în Domnul pururea”. Nu ne spune să ne bucurăm numai atunci când lucrurile merg bine, când avem împlinite toate planurile și dorințele; când familia, parohia sau prietenii noștri sunt sănătoși, împliniți și fericiți. El ne spune să ne bucurăm pururea, indiferent în ce situație am fi. Și este cunoscut că în viața omului nu este posibil ca toate lucrurile să meargă totdeauna numai în direcția pe care o dorim noi. Sunt greutăți, ispite și multe încercări, uneori nereușite la care suntem chemați să le întâmpinăm și să le rezolvăm. Apostolul le cunoaște pe toate acestea pentru că el însuși a trecut prin judecăți și închisori pentru numele lui Hristos, a trecut prin foame și sete, prin bătăi și multe strămătorări. Și totuși ne îndeamnă “să ne bucurăm pururea”.

Creștinii sunt chemați să se bucure în Domnul, iar această bucurie nu se aseamănă cu bucuria lumii care nu îl cunoaște pe Hristos. Această bucurie a creștinilor, în primul rând vine din siguranța cu care El, Hristos Domnul ne dăruiaște mântuirea.

Noi suntem robi ai păcatului, iar Hristos prin jertfa Sa pe cruce și prin Înviere nu numai că ne eliberează de legăturile păcatului și ale diavolului, dar ne restaurează ca fii ai lui Dumnezeu și moștenitori ai Împărăției Sale.

Iubiți frați și surori,

Care dintre noi, cunoscând că are un viitor luminos și o situație asigurată, ar putea să se întristeze, să fie îngrijorat sau nemulțumit, chiar dacă în calea vieții lui ar apărea ceva neprevăzut? Chiar dacă ar fi rănit, acea durere nu ar putea să-l micșoreze ca om sau să-l limiteze bucuria sa. Aceasta se întâmplă cu creștinul care se bucură pururea în Hristos Domnul.

Cei doi ucenici, Luca și Cleopa, îndurerați de Patimile și Moartea Domnului, mergeau pe calea de la Ierusalim spre Emaus “vorbind între ei despre toate întâmplările”. “Și pe când vorbeau și se întrebau între ei, și Iisus Însuși, apropiindu-se, mergea împreună cu ei” (Lc.24,15). După ce I-au spus toate cele întâmplate în acele zile în Ierusalim, necunoscându-L că El este Iisus cel Înviat din morți, și-au arătat credința în El, zicând: “noi nădăjduiam că El este Cel ce avea să izbăvească pe Israel; și cu toate acestea, este a treia zi de când s-au petrecut toate acestea” (Lc.24,21). Atunci le-a tâlciut Scripturile care prooroceau despre El, rugându-L să rămână cu ei pentru că era seara târziu și intrând “a stat împreună cu ei la masă, luând El pâinea, a binecuvântat și, frângând, le-a dat lor” (Lc. 24, 30). În acele momente “s-au deschis ochii lor și L-au cunoscut” (Lc. 24,31).

Hristos Domnul cel Înviat din morți, văzând credința lor dar și îngrijorarea care îi cuprinsese, le tălmăcește Scripturile, arătându-le că El “trebuia să pătimească acestea și să intre în slava Sa” (Luca 24, 26), și le aduce bucuria întâlnirii cu El. “Și pentru că S-a făcut nevăzut de la ei” s-au întors la Ierusalim pentru a aduce vestea Învierii Domnului, celor unsprezece apostoli și celor ce erau împreună cu ei. Acelora le-au “istorisit cele petrecute pe cale și cum a fost cunoscut de ei la frângerea pâinii” (Luca 24, 35).

Iar bucuria lor se va dubla deoarece în acele momente, pe când vorbeau acestea, El a stat în mijlocul lor și le-a zis : “Pace Vouă”. Astfel a revărsat binecuvântarea Sa peste toți cei prezenți, încredințându-se toți de Învierea cea din morți a Domnului Hristos.

Noi cei de astăzi având nădejdea mântuirii pe care ne-o dăruiește Hristos, întărită de credința și de siguranța că Hristos este pururea pe cale cu noi, că El este cel care ne luminează sufletele precum i-a luminat și i-a întărit în credință pe apostolii Săi Luca și Cleopa, să ne încredințăm viața Domnului Hristos cel Înviat din morți. El ne pregătește calea spre Împărăția lui Dumnezeu, iar toate greutățile vieții, încercările, căderile și ridicările noastre să ne apropie mai mult de El. Să nu rămânem cu grijile, cu întristările și cu durerile Patimilor în suflet. Pe acestea să le avem înaintea minții noastre pentru păcatele și slăbiciunile cere ne conduc spre Cruce, dar să ne rugăm Domnului să ne dăruiască binecuvântarea Lui pentru a ne bucura "pururea întru Domnul" care a ieșit din mormânt pentru noi și pentru a noastră mântuire.

Dreptmăritori creștini,

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a proclamat anul 2014 An omagial al Sfintei Euharistii. Avem astfel ocazia să trăim mai intens Sfintele Taine ale Spovedaniei și ale Împărtășaniei.

La Sfânta Liturghie slujitorii Bisericii în ascultare față de porunca Domnului, spre pomenirea Lui (Lc. 22,19), pun pe Sfânta Masa pâinea și vinul ca daruri oferite de credincioși și prin aceasta punem înaintea lui Dumnezeu toată viața noastră, credința pe care o avem, smerenia și pocăința noastră și apoi spunem: "Ale Tale dintru ale Tale, Ție aducem de toate și pentru toate ". La ofranda noastră răspunde Dumnezeu punând viața Fiului Său cel iubit și cu harul Sfântului Duh, răspunde prin cuvintele : "Sfintele Sfinților", adică ne încredințează la sfârșitul Sfintei Liturghii că Sfintele Daruri se dau Sfinților. Iar noi cântăm, după ce ne-am împărtășit cu Sfântul Trup și cu Sfântul Sânge al Domnului Hristos: "Am văzut lumina cea adevărată, am primit Duhul cel ceresc, am aflat credința cea adevărată, nedespărțitei Sfintei Treimi, închinându-ne".

Ne-a iubit Domnul Hristos și si-a dat viața Sa ca preț de răscumpărare pentru noi (I Tim. 2,6). Pentru a răspunde la această iubire, creștinii sunt chemați să devină asemenea Lui, schimbând viața lor cea mărginită și mică, în iubire curată față de Hristos și față de aproapele. Dragostea noastră se vedește din aceea că întotdeauna dăm întâietate aproapelui, îi dăruim sprijinul nostru, îl întărim și îl susținem pe calea spre Dumnezeu, mergând aproape de el ca să îl mărturisim împreună pe Hristos Domnul cel Înviat din morți.

Numai credința în Învierea lui Hristos ne poate tămădui de păcat și necurăție, într-o lume secularizată și îndepărtată tot mai mult de principiile creștine autentice.

Mântitorul Hristos ne cheamă să fim și noi, creștinii, martori ai Săi în Biserica cea "Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolică", pentru a-L mărturisi ca Domn și Dumnezeu, așa cum au mărturisit apostolii Săi, Luca și Cleopa, așa cum au mărturisit sfinții Bisericii.

Avem ca și exemplu pentru viața noastră încă și pilda statorniciei și mărturisirii Sfinților Martiri Brâncoveni: Sfântul voievod Constantin cu cei patru fii ai săi: Constantin, Ștefan, Radu și Matei și cu sfetnicul Ianache. Anul acesta se împlinesc trei sute de ani de la martiriul lor pentru că nu și-au lepădat credința creștină așa cum le cerea sultanul otoman, ci au mărturisit cu statornicie credința în Hristos cel Înviat din morți. Pentru aceasta Biserica noastră le cinstește anul acesta cu multă recunoștință, în toate bisericile din Patriarhia Română, credința și jertfa lor pentru Hristos.

În această zi de sărbătoare, la Învierea Domnului – 2014, vă transmit tuturor creștinilor dreptmăritori și de Hristos cinstitori, multă sănătate, bucurie deplină și binecuvântare de la Domnul

*Hristos cel Înviat din morți, împreună cu salutul pascal: **Hristos a Înviat! Adevărat a Înviat Domnul!***

Al vostru către Domnul rugător,

†MIHAIL

Episcopul Românilor Ortodocși din Australia și Noua Zeelandă

ÎNVĂȚĂTURI DUHOVNICEȘTI

Cuvânt al Preacuviosului Părintelui nostru Efrem Sirul, despre smerita cugetare

"Iubite, dacă vreodată gânduri spurcate ar tulbura mintea ta, să nu deznădăjduiești, ci adu-ți aminte de îndurările lui Dumnezeu. Că un căpitan de corabie nu e muștrat pentru că a lăsat valurile să lovească în corabia sa, ci pentru că s-a lenevit și nu s-a luptat împotriva valurilor și n-a scăpat la limanul ce sta înaintea sa. Iar îndurările lui Dumnezeu sunt limanul acesta. Că, dacă vrăjmașul ridică împotriva noastră tulburare de gânduri necurate, pe care ne este rușine a le pomeni și ne zice: Ai pierit, nu mai este pentru tine, nici o nădejde de mântuire, vrând să ne cufunde întru deznădăjduire, tu să nu te încrezi în cele zise de el, ca să nu-ți sperii sufletul. Ci, cu cât el îngreuiază cu deznădejdea sufletul tău, cu atât noi să-l ușurăm, cu nădejdea celor ce vor să fie, aducându-ne aminte de îndurările lui Dumnezeu. Deci, când zic ei către noi: Ai pierit, nu mai poți să te mântuiești, noi să zicem către ei: Având pe Dumnezeu îndurat și îndelungrăbdator, nu vom deznădăjdui de a noastră mântuire; că Cel ce a zis: Nu numai de șapte ori a ierta aproapelui, ci de șaptezeci de ori câte șapte, acela, cu mult mai mult, va lăsa păcatele celor ce așteaptă mântuirea Lui.

Deci, căzând ei în această parte, în altă parte aleargă, zicând: Îndurat și mult-milostiv, mult răbdător fiind Dumnezeu, Care iartă păcatele, pentru ce nu vă îndulciți, mai mult, din dulcele lumii, că, după aceea, vă veți pocăi? Să zicem și noi către ei: Ceea ce am făcut, am făcut. Iar acum, fiindcă Scriptura mărturisește că este ceasul cel mai de pe urmă, să luăm aminte la acest ceas, să nu ne lenevim de mântuirea noastră, și nimic rău să nu mai facem înaintea Domnului. Că te-ai asemănat unui bărbat ce stă sub un copac și când s-au adunat asupra lui fiarele cele sălbatice, el se suie sus și fiarele nu-l ating pe el. Socotește, dar, copac, frica de Dumnezeu, și-ți va fi darul ajutător ție, în toate căile în care vei merge, și vei surpa pe vrăjmașii tăi, dedesubtul tău. Așa se cade a călători credincioșii întru această viață. Dacă s-ar întâmpla nouă bucurie, ori sporire, ori daruri, să socotim că, nu departe, stă întristarea, iar, când ar veni asupra noastră întristarea, să așteptăm bucuria, care este aproape de noi. Să luăm pildă pe cei ce călătoresc pe mare, ca aceștia, când se ridică asupra lor vânt și furtună cumplită, nu deznădăjduiesc de a lor mântuire, ci se împotrivesc valurilor, bună alinare așteptând. Iar, când se împărtășesc de liniște, viitor așteaptă. Pentru aceea stau de veghe totdeauna, ca nu cumva, năpraznic, ridicare de vânt făcându-se, să-i afle pe dâșii negătiți și să-i

răstoarne pe ei în mare. Așa se cade, ca și noi să luăm aminte la amândouă. Ca ceea ce se așteaptă, de va veni, nu înspăimântă pe cel ce o așteaptă, că nu-l află nepregătit. Deci, când se întâmplă un necaz sau strâmtorare, ajutor să așteptăm de la Dumnezeu, ajutor care se va face nouă, ca nu cumva, zăbovind necazul, să ne pricinuiască nouă moarte, ca și când nu ar fi nădejde de mântuire pentru noi. Asemenea, și când se face nouă bucurie, necaz să așteptăm, ca nu, prin bucuria cea multă, să uităm plânsul." Dumnezeului nostru slavă, acum și pururea și în vecii vecilor! Amin.

JURNAL DE GOSPODINĂ

Prăjitură rece

Ingrediente:

- 150 gr. unt;
- 170 gr. biscuiți de cacao;
- 100 gr. ciocolată amăruie;
- 150 gr. ciocolată cu lapte;
- 2 linguri coniac;
- 250 ml. frișcă lichidă;
- 15 gr. gelatină.

Ingrediente pentru ornat:

- 70 gr. ciocolată amăruie;
- 30 ml. lapte;
- 25 gr. fulgi de ciocolată.

Mod de preparare:

Topim 75 gr. unt. Biscuiții îi zdrobim într-un robot de bucătărie sau îi dăm prin răzătoare, îi amestecăm cu untul topit. Amestecul îl turnăm într-o tavă de chec tapetată cu hârtie. Apăsăm cu lingura pentru a se lipi biscuiții bine, apoi punem tava la rece. Topim ciocolata la baie-marin. Adăugăm coniacul și frișca, apoi restul de unt. Amestecăm bine până se omogenizează compoziția.

Punem gelatina la înmuiat în 150 ml apă și după 10-15 minute o punem în cuptorul cu microunde pentru câteva secunde. O adăugăm în compoziția de ciocolată, amestecăm bine. Turnăm compoziția peste biscuiți. Lăsăm tava la rece până a doua zi.

Ciocolata ruptă bucățele se amestecă cu laptele și se topește la microunde. Punem ciocolata topită peste compoziția din tavă și fulgii de ciocolată deasupra.

Poftă bună!

Ruladă din cașcaval cu somon afumat

Ingrediente:

- 200 gr. cașcaval (o roată);
- 250 gr. cremă de brânză;
- 200 gr. somon afumat;

- 1/2 legătură mărar;
- 1 linguriță hrean ras cu smântână;
- piper măcinat.

Mod de preparare:

Amestecăm crema de brânză cu mărarul tocat fin, hrean și piper măcinat. Într-o oală punem apa la fiert. Când apa dă în clocot punem cașcavalul într-o pungă pe care o legăm la capăt, apoi îl punem în apă. Luam vasul de pe foc, dar cașcavalul rămâne în apa fierbinte timp de 15-20 minute, până se topește complet. Îl scoatem apoi din pungă și îl întindem pe o folie de staniol într-o formă dreptunghiulară, cât este încă cald. Punem crema de brânză peste foaia de cașcaval, apoi punem feliile de somon.

Rulăm cu ajutorul foliei și punem rulada la rece pentru câteva ore, sau peste noapte. Apoi o putem felia pentru servire.

Poftă bună!

Jurnal realizat de doamna Preoteasă Mariana Floroiu

POVESTEA VORBEI

A umbla după cai verzi pe pereți. Aceasta este o expresie care arată inutilitatea sau necredibilitatea unor lucruri: „cai verzi (pe pereți) - născociri mincinoase”. Mai este consemnată și ca: „A visa sau a vedea, a spune cai verzi (pe pereți) – (A-și închipui sau a spune) lucruri imposibile, de necrezut”. Fiind vorba de o imagine vizuală, cu un puternic impact asupra imaginației, forma inițială a expresiei trebuie să fi inclus fie verbul a vedea, fie verbele a visa sau a(-și) închipui. Apoi, cu timpul, se va fi întrebuințat și a spune - sau chiar a îndruga cai verzi pe pereți .

Din perspectiva sensului, considerăm că lucrurile sunt destul de clare. Ceea ce interesează cu adevărat în discuție este sintagma (respectiv noțiunea de) «cal verde». Presupunând că am fi găsit deja un “cal verde”, inutilitatea apare în a umbla în continuare după “mai mulți” cai verzi (adică în continuarea acțiunii de căutare, după atingerea scopului) și într-un loc în care nu vor fi găsiți fizic: “pe pereți”. Ar fi de ajuns un cal verde “pe perete”; nu trebuie mai mulți. Deci, e în zadar să alergăm în continuare după ceva deja realizat, sau să născocim lucruri incredibile.

Pentru evitarea acțiunilor inutile sau a născocirilor imaginare este bine totuși, să nu umblăm după cai verzi pe pereți.

COLȚUL COPILĂRIEI

Ghicatori

Chip de om, dar minte n-are
Nici nu cere de mâncare.
E îndrăgită de copii
Că le-aduce bucurii.
Oare ce e?
(așupăP)

Mama sau bunica-l face,
Îl frământă și îl coace.
Cu stafide, nuci sau mac.
Ați ghicit! E...
(canozoC)

E trimis de Dumnezeu,
E ocrotitorul tău.
Totdeauna ți-e aproape
Și în zi și-n miez de noapte;
Te va însoți mereu
Și la bine și la greu! (lușaregnÎ)

Are-o coadă înfioată,
Hoată este și șireată;
Dar e vai de coada ei,
Când dă peste Grivei.
(aepluV)

Poveste cu tâlc Adevăr sau minciună

Un tânăr l-a întrebat pe duhovnicul său:

- Aș vrea să cunosc cât mai multe despre credință și religie. Am citit multe cărți, dar nu știu care sunt adevărate și care nu. Unele spun într-un fel, celelalte altfel; eu ce să mai cred ?

- Fiule, cea mai mare ispită este cea care îți încearcă credința cu tot felul de idei frumos spuse, dar golite de duh. Ti-ar plăcea ca cineva să-ți dăruiască un măr tare frumos, dar când vrei să-l mănânci să vezi că înăuntru-i tot viermănos și stricat ? Ar mai fi mărul acela bun de ceva ? Așa sunt și unele cărți: țin mintea ocupată cu tot felul de idei, dar nu hrănesc și sufletul. Citește cât mai mult, dar caută să fii asemenea albinelor, ce trec din floare în floare și culeg doar nectarul, nu și alte lucruri inutile. Culege și tu, la rândul tău, nectarul cărților, caută ce-i folositor în ele și, de vei ști să găsești adevărul în cărți, vei ști să-l găsești și în viață.

Păgânii spun că religia, credința nu este logică. Dar, de fapt, credința este mai presus de logică. Mintea noastră judecă după cele lumești și nici pe acestea nu-i în stare să le cuprindă. Cele cerești nu pot fi găsite astfel. Nu căuta cu mintea ceea ce trebuie să cauți cu sufletul, fiindcă cele ale sufletului numai cu sufletul le poți afla. Și ține minte: degeaba citești despre credință, dacă nu trăiești în credință!

"Fără Dumnezeu nu este posibil a-L cunoaște pe Dumnezeu."

Leul deghizat

de George Topârceanu

Leul s-a-mbrăcat odată
Într-o piele de măgar,
Să colinde țara toată
Din hotar până-n hotar,
Ca să vadă cum se poartă lupii (marii dregători)
Cu noroadele-i blajine de supuși rumegători.

Deci, trecând el într-o seară la o margine de
crâng
Ca un biet măgar nătâng,
Niște lupi, cum îl văzură, se reped la el pe loc
Și-ntr-o clipă îl înșfacă, grămădindu-l la mijloc.

- Stați, mișeilor! Ajunge, - că vă rup în dinți
acuși!

(Strigă leul, apărându-și pielea cea adevărată.)
Astfel vă purtați voi oare cu iubiții mei supuși?...

Lupii, cunoscându-i glasul, îndărăt s-au tras pe
dată,

Și de frică se făcură mici, ca niște cățeluși.

- O, măria-ta! Iertare!

Zise cel mai diplomat,

-Semănai așa de tare

C-un măgar adevărat!...

Omul și rața

de George Topârceanu

Unui om, săracul, într-o dimineată,
I-a murit o rață,
Bietul om, de ciudă, tare s-a-ntristat,
Când văzu că-i moartă cu adevărat.
Dar la scurtă vreme, în aceeași lună,

I-a murit și soacra - tot de moarte bună...

Morala:

Să nu pierzi nădejdea, orice-ar fi să fie:

După întristare, vine bucurie.

Pagină realizată de doamna Preoteasă Mariana Floroiu

TRADIȚII DE ISPAS (ÎNĂLȚAREA DOMNULUI)

La 40 de zile după Înviere, creștinii ortodocși sărbătoresc Înălțarea Domnului, în joia din săptămâna a șasea după Paști. Popular, sărbătoarea este cunoscută ca Ispas, zi în care credincioșii se salută cu "Hristos S-a Înălțat!" și "Adevărat S-a înălțat!".

Despre sărbătoarea Înălțării Domnului, cea mai veche mențiune se regăsește în lucrarea "Despre sărbătoarea Paștilor", aparținând lui Eusebiu din Cezareea (anul 332). Aceasta era sărbătorită pe atunci odată cu Rusaliile, la 50 de zile de la Învierea lui Hristos. Apoi obiceiul s-a schimbat spre sfârșitul secolului al IV-lea, începutul secolului V, când Înălțarea Domnului a fost prăznuită în a 40-a zi după Înviere.

Ziua marchează momentul în care Hristos S-a înălțat la cer de pe Muntele Măslinilor, în văzul Apostolilor și a doi îngeri. Sfânta Scriptură descrie că Mântuitorul Și-a ridicat mâinile, binecuvântându-i

pe ucenici, iar, pe când îi binecuvanta, S-a înălțat la cer (Luca 24, 51), în timp ce un nor L-a făcut nevăzut pentru ochii lor (F.A. 1,9).

Prin hotărârile Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române din anii 1999 și 2001, sărbătoarea Înălțării Domnului a fost consacrată Zi a Eroilor și sărbătoare națională bisericească. În toate bisericile ortodoxe române se face pomenirea eroilor români.

Când Maica Domnului l-a născut pe Hristos, în ieslea grajdului, animalele au luat și ele parte la eveniment: pe cât de cumînți erau boii și oile, pe atât de gălăgioși erau caii.

Ca măhnire că pruncul nu avea liniște, din pricina nechezatului cailor, Maica Domnului le-ar fi spus să nu se sature de mâncare decât o dată în an, la Înălțarea Domnului. Astfel, în ziua în care caii „își prăznuiesc” Paștele, pentru un ceas, ei se satură de păscut.

Această tradiție mai este cunoscută și ca Joia Iepelor sau Ispasul. Se spune că Ispas a fost martor la Înălțarea Domnului, alături de ceilalți Apostoli. Și pentru că era un om bun și vesel, oamenii ar încerca în această zi să fie bine dispuși și să nu-și caute pricini de supărare. Există o credință populară potrivit căreia cel care moare de Ispas ajunge direct În Rai.

Sărbătoarea populară ar proveni din zona Transilvaniei, din Evul Mediu, când sărbătoarea avea loc la date diferite. Când ungurii își serbau Paștele, românii cereau de la ei caii, ca să-și lucreze pământul și invers. Potrivit calculelor calendarului, o dată la 4 sau 7 ani, sărbătoarea Paștilor cădea în aceeași zi. De aici a venit și vorba „la Paștele Cailor”, adică momentul în care caii se odihneau.

În ziua de Ispas, casele și mormintele cimitirului sunt împodobite cu crengi de pom tânăr (paltin, nuc), iar la ferestre se pun frunze de leuștean. Despre leuștean se crede că ar fi crescut la piciorul Crucii lui Hristos. Se fac pomeni pentru morți, se împarte pâine caldă, brânză, ceapă verde și rachiu. Este ultima zi din an în care se mai pot înroși ouă. Sunt marcate vitele și tăiați unii miei. Caii nu sunt puși la căruță, primesc fân proaspăt pe săturate, se fac unele rugăciuni, pentru belșug și sănătatea animalelor. Acum se încheie semănatul plantelor, în special al porumbului, se urcă boii și juncanii la pășunile montane.

În noaptea și ziua de Ispas se culeg și sfințesc flori, frunze și ramurile de alun, nuc, leuștean, paltin. Se cântă din buciurn, să nu se prindă farmecele și să alunge relele. Fetele și femeile se încing peste mijloc cu leuștean.

SĂ FACEM CUNOȘTINȚĂ...

Suzeta a fost inventată de către Joaquin Martinez prin anii 1350 după ce a petrecut foarte multe nopți albe din cauza micuțului său nou-născut.

În Anglia, în secolele XVII - XIX un "coral" era o jucărie de dentiție făcută din coral, fildeș sau os, adesea montată în argint pe post de mâner pentru o jucărie zornăitoare. Un director de muzeu a sugerat că acestea sunt folosite pe post de "magie de simpatie" și că osul de animal poate să sugereze putearea de a ajuta copilul să treacă peste durere. Suzetele au fost dezvoltate în prima fază ca inele de dentiție tari dar apoi au fost înlocuite cu variante mai moi denumite "cârpe cu zahăr" care au fost folosite în secolul XIX în America.

În 1873 un scriitor descrie suzeta ca fiind făcută dintr-o bucată mică de pânză veche, cu o lingură de zahăr sau nisip pusă în centrul pânzei, strânsă sub forma unei mici mingii

și legată foarte strâns cu o ață. Astfel de pânze umplute cu mâncare erau folosite și în multe părți ale lumii.

Forma modernă a suzetelor a început să se contureze prin anii 1900 când a fost patentat în SUA primul design al formei care o cunoaștem și în ziua de azi și care a primit denumirea de "consolator pentru bebeluși" (baby comforter). Cauciucul a fost folosit la jumătatea secolului XIX în Anglia pentru inele de dentiție moi și pentru tetinele de la sticlele de lapte pentru bebeluși.

În 1902 lanțul de magazine Sears face publicitate pentru un nou model de inel de dentiție moale, cu o tetină moale și una tare, iar în 1909 cineva s-a autointitulat "Mătușa Suzetă" ("Auntie Pacifier") a trimis o scrisoare ziarului New York Times pentru a trage un semnal de alarmă privind pericolele folosirii suzetei în special pentru pătura socială inferioară.

Primele modele de suzete erau fabricate din cauciuc negru, maro sau alb, deși cauciucul alb folosit în acele timpuri conținea o anumită cantitate de plumb.

SFATUL MEDICULUI

Artroza. Este o afecțiune caracterizată prin deteriorarea articulațiilor și inflamația sinoviumului, care include membranele ce protejează articulațiile dumneavoastră. Rezultatul este distrugerea țesuturilor articulațiilor, ceea ce poate duce la acumularea de reziduuri în sinovium, lucru care contribuie la apariția inflamației.

Artroza presupune o serie de simptome printre care:

Durere – condiția poate fi dureroasă. Cei care suferă, de obicei, de artroză, experimentează durerea articulațiilor afectate. Durerea apare ori de câte ori este utilizată articulația și, dispare la odihnă.

Rigiditate – cei cu artroză ar putea experimenta rigiditate neobișnuită a articulațiilor, atunci când cartilajele nu funcționează optim. Articulația devine din ce în ce mai rigidă, pe măsură ce trece timpul.

Inflamație – frecarea cartilajelor poate da naștere la inflamația articulației afectate. Articulația inflamată poate fi dureroasă pe timp de noapte.

Tipuri de artroză și tratamente:

Artroza cervicală - se referă la degenerarea cronică a cartilajului dintre vertebrele cervicale. Cu alte cuvinte, aceasta se dezvoltă în zona gâtului. Boala apare, de obicei, la persoanele care au vârsta de aproximativ 40 de ani. Boala este marcată de durere la baza gâtului. Gâtul devine rigid și mișcarea capului devine tot mai dificilă. Durerea se poate răspândi spre braț și umăr. În unele cazuri, condiția poate fi asimptomatică. Boala este frecvent întâlnită la persoanele care lucrează de cele mai multe ori pe zi cu capul aplecat, cum ar fi cele care lucrează la calculator, croitorie, etc.

Este prezentă la majoritatea oamenilor, în grade diferite, dar este mai frecvent întâlnită la femei. Cervicartroza este o altă denumire pentru această condiție. Tratamentul artrozei

cervicale, de obicei, depinde de gravitatea condiției. Cazurile ușoare ale acestei afecțiuni sunt tratate cu odihnă, medicamente și exerciții fizice regulate. Printre căile de atac folosite la domiciliu pentru tratarea artrozei se numără dușurile calde, exercițiile aerobice și odihna, dar și medicamente antiinflamatoare nesteroidiene și analgezice.

Artroza fațetelor articulare - aceasta este cunoscută și sub denumirea de sindromul fațetelor articulare. Boala este mai des întâlnită la persoanele în vârstă. Artroza fațetelor articulare poate fi inclusiv rezultatul unui prejudiciu. Apare atunci când partea posterioară a articulațiilor coloanei vertebrale se uzează.

În urma artrozei fațetelor articulare rezultă degenerarea cartilajului neted. Simptomele caracteristice acestei condiții implică dureri de cap, dureri de gât, dureri de spate și restrângerea gamei de mișcare a coloanei vertebrale. Aceasta afectează în mod special gâtul și partea inferioară a coloanei vertebrale. Artroza fațetelor articulare poate fi tratată în diverse moduri. Cazurile ușoare pot fi tratate cu ajutorul medicamentelor și al unei posturi corecte. Mai multe cazuri dureroase pot fi tratate cu activitate fizică, exerciții fizice și schimbări în activitățile zilnice.

Coxartroza - este un tip de artroză degenerativă care afectează articulația șoldului bolnavilor. Este cunoscută și sub denumirea de artroza articulației șoldului. Coxartroza apare, de obicei, ca urmare a degenerării accentuate a cartilajelor articulațiilor. Disconfortul este provocat de pierderea de cartilaj al oaselor. Boala provoacă dureri ale articulației șoldului. Articulația devine din ce în ce mai rigidă. Activitățile zilnice și mobilitatea vor fi afectate. Celor care suferă de coxartroză le va fi tot mai dificil să meargă. Tratamentul coxartrozei este în principal chirurgical. Dacă terapiile ortopedice și medicamentele se dovedesc fără succes în diminuarea simptomelor va fi necesară înlocuirea de șold.

Artroza lombară - este o boală a coloanei vertebrale cauzată de degenerarea cronică dintre vertebrele lombare. Este cunoscută și sub denumirea de artroza coloanei vertebrale lombare sau artroza coloanei vertebrale. Boala apare mai ales din cauza poziției anormale sau a cazurilor repetate de menținere a unei posturi proaste în timpul lucrului sau a exercițiilor fizice realizate incorect. Acest lucru duce la uzura cronică dintre vertebrele lombare și a discului intervertebral. Afecțiunea este caracterizată de dureri de spate sau dureri prezente în zona spinării. Activitățile fizice determină frecarea vertebrelor și pot să apară dureri temporare.

Tulburarea poate fi vindecată cu ajutorul acoladelor și atelelor standard sau realizate la comandă, cu rol de imobilizare, care permit mușchilor coloanei vertebrale să se odihnească și mențin o poziție bună. Presiunea exercitată asupra vertebrelor poate fi redusă cu ajutorul unei centuri de suport lombar.

Artroza articulațiilor - aceasta este o boală degenerativă deseori semnalată, care presupune apariția durerilor și disconfortului în timpul mișcărilor umărului. Condiția poate fi tratată cu ajutorul terapiilor naturale medicale.

MEDITAȚII

Despre oameni și omenie s-au scris și se vor mai scrie încă foarte multe lucruri. Indiferent de locul din care ne tragem, sau de poziția socială pe care o avem, fiecare dintre noi are posibilitatea să fie în același timp ori prinț, ori cerșetor, ori domn, sau om... Bineînțeles că totul depinde de libera alegere a fiecăruia. De aceea, în încheiere, vă propunem următoarea temă de meditație.

Om..., sau domn...

de Preot Nicolae Floroiu

Trecând printre oameni și printre timpuri
Un om necăjit, amărât de soartă,
Trăind uneori o zi ca patru anotimpuri,
A ajuns să bată la un bogat în poartă.

Și fără să ceară vreun ban de argint sau de aur,
Ci doar o bucată de pâine să-și stâmpere foamea,
Răcnind și pufnind, aprig ca un balaur,
Bogatul îi strigă: "Ce cauți la poarta mea?"

"- Domnul meu, puțină milă te rog să ai
De-un biet amărât și greu încercat
Și din multa-ți îndurare să-mi dai
Un strop de apă și ceva uscat de mâncat..."

"- Pâinea și apa mea nu sunt pentru tine,
Ci pentru mine, căci sunt stăpân și domn!
Așa că să pleci din fața mea, fă bine
Să nu-mi mai tulburi ziua sau al meu somn."

"- O, milostive stăpâne și de neam strălucit,
Fie-ți milă de-un om, aflat în întristare...
Că tu ești domn dintr-un noroc fericit,
Iar eu sunt sărac dintr-o întâmplare..."

Și amândoi avem același Judecător în cer,
Deși pe pământ hainele ne deosebesc...
Și milă din milă, doar atât îți cer
Știind că cei milostivi, cu milă se răsplătesc."

"- Cum îmi vorbești tu de milă? Bogatul îi zise.
Că sărac amărât așa cum zici că ești,
Soarta ți-o meriți, stând cu mâinile-ntinse,
Pâine și apă din milă când cerșești!"

"- Te rog bunule domn și stăpâne al meu
Să nu mă judeci după ceea ce vezi,
Să nu-mi faci și mai mult sufletul greu
Că ești om ca și mine și nu domn precum crezi.

Iar la vremea judecății când se va deschide cartea
La vădita întrebare ce răspuns vei putea da?
Căci la ceasul despărțirii noi toți vom gusta moartea
Și din multe straie scumpe, om pe domn va judeca..."

A plecat atunci săracul cu pași mici și mășurați,
Și iertându-l pe bogatul cel aspru și nemilos.
Căci domnia este fum de mărăcini uscați,
Iar omenia e comoară, lucrul cel mai prețios!

